

ZAKLJUČNI NEAKADEMSKI POSTSKRIPTUM¹

Literarni koncept

Dok izdavačka industrija nije počela da štanca knjige koje bi trebalo da budu o PANK-ROKU, ali koje, bez izuzetka, nisu uspevale da definišu svoju temu, uopšte nisam bio zainteresovan da pišem o ovoj vrsti muzike. Čini mi se neverovatnim da ne mogu da pronađem nikoga ko je uzeo ideju „žanra“ iz filmske teorije i primenio je na PANK-ROK (pod mojim uticajem neki pisci su počeli da primenjuju ovaj pristup nakon objavljivanja ove knjige). Kao što sam već istakao, ta nesposobnost da se na smislen, ili bar dovitljiv način izađe na kraj sa temom, uprkos činjenici da je dobar deo materijala humorističan, jeste veoma čest promašaj kako među „popularnim“, tako i među „akademskim“ zapisima o PANK-ROKU.

Smatram da je pisanje dugačkih knjiga o PANK-ROKU apsurdan poduhvat; tema prosto ne podržava takvu vrstu rada. Međutim, iako bi mi s jedne strane predstavljalo veliko zadovoljstvo kada bi ovaj tekst poslužio kao osnova za nastavak „debate“ na tu temu, teško da sam uspeo da proizvedem išta više od prolegomenona za neku buduću diskusiju o PANK-ROKU. Ako ovaj tekst spreči bar jednog pisca da ponovi sulude tvrdnje koje je izneo Džordž Gimark u svom očajnom *Pank dnevniku* (*Punk Diary: 1970–1979*, St. Martin's Press, New York 1994), onda je poslužio svrsi. Gimark piše da je ono što njegovu knjigu čini „dru-gačijom od svih drugih rok knjiga jeste to što scenu posmatra na dnevnoj osnovi, u formi dnevnika, onako kako se zaista događalo. Jedini način na koji zamršena mreža može imati smisla.“

Zapravo, postoji mnogo načina na koje ljudi daju „smisao“ PANK-ROKU, a ovaj tekst je tek najbolja teorijska zabeleška o ovom fenomenu do danas. Bez sumnje, različiti klovnovi će pokušati da odbace dijalektiku čije postojanje sam opisao kao apsurdno, dok u „stvarnosti“ nisam uradio ništa ni manje, ni više od bilo kog naučnika, odnosno, samo sam tražio šablon u određenom nizu fenomena i uočio ga. Nisam muljao sa činjenicama kako bih ih uklopio u svoju teoriju, teorija se uklapa u činjenice, i dok će neko poput mene, ko poseduje skromnu inteligenciju, protračiti nekoliko nedelja tražeći slične trivijalnosti, moj tekst će ostati jedini rad o PANK-ROKU vredan čitanja.

Pošto sam već bio duboko uvučen u PANK-ROK diskurs i sadašnji rad je zahtevao samo da se (pre)orijentišem u okviru tradicija, bio sam svestan davno pre nego što sam počeo da sastavljam prethodne paragrafe da bi bila greška pristupiti temi s respektom. Isto tako, pošto ne želim da se ovaj tekst koristi kao referentna literatura, bilo bi kontraproduktivno uključiti diskografiju, bibliografiju ili indeks. Potpuno sam svestan da će takav stav imati

¹ Izvornik: Stewart Home, „Chapter X: Concluding unacademic postscript“, u: *Cranked Up Really High: Genre Theory & Punk Rock*, Codex Books, 1999, <https://www.stewarthomesociety.org/cranked/conclud.htm>

negativan efekat na prodaju ovog teksta bibliotekama i akademskim ustanovama, ali već sam razjasnio da je PANK-ROK muzički žanr u razvoju, sa fleksibilnim parametrima, i svi ti uvidi bi došli u pitanje ako bih napravio kompromis ovog tipa. Osim toga, namerno delujem van granica fakultetskog sistema i stoga nemam potrebu za formalnim akademskim ornamentima kako bih zadržao poziciju ili dobio unapređenje.

I dalje uživam u slušanju PANK-ROK ploča, ali ne bih želeo da opet budem tinejdžer. Prošlo je veoma mnogo vremena otkad sam poslednji put osetio potrebu da provedem svaku drugu noć u zagušljivom, prepunom klubu gledajući kako se beznađežno loši bendovi šepure i unedogled smenjuju na sceni. Međutim, kompulsivno posećivanje svirki može biti od koristi; ako ništa drugo, posećivanje PANK-ROK svirki mi je pomoglo da naučim dosta o (psih)geografiji šireg Londona. Čak i sa samo četrnaest godina, bio sam dovoljno pametan da shvatim da PANK-ROK nije mnogo dubok. Menjamo se, a ipak ostajemo isti. Dok kreteni traže smisao života u plastičnim tanjirima, a moroni u tomovima Kjerkegora i Kanta, „inteligencija“ je aktivna i zna da je kultura koju smo nasledili nešto čime treba manipulirati, a ne pasivno je konzumirati. Neka mrtvi sahrane svoje mrtve, mi ćemo prokrciti put za nove oblike postojanja...

London, decembar 1994.

(S engleskog prevela Tijana Sladoje)